

Ελελελεύ...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Ατυχές κι επικίνδυνο το «ελελελεύ» (κραυγή πολεμική) του στωμύλου και πεφίλημένου των μίντια υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Ανδρέα Λοβέρδου: «Συνάδελφοι, ψηλά το κεφάλι. Δεν φοβόμαστε κανέναν». Ξεπερνά, τούτη η ιαχή όρια θράσους και εγγίζει εκείνα της **πρόκλησης, της ύβρης ενάντια στο λαό, στην αλήθεια** («που γίνεται επαναστατική πράξη σε καιρούς καθολικής εξαπάτησης»). Τούτος ο ναρκισσευόμενος, εκκολαπτόμενος «ηγέτης» φαίνεται να μην έχει εγκύψει στο Μέγα Αλέξανδρο, όταν άδειασε το νερό στην καυτή άμμο, γιατί δεν αρκούσε για όλους ούτε στα λόγια-υποθήκη του Όργουελ, σχετικά με τον τρόπο ζωής των Βρετανών πολιτικών, που δεν αποτελεί υποκειμενική υπόθεση, αλλά άκρως πολιτική: «Όταν πεινάγαμε και πείναγαν κι αυτοί, το αντέχαμε. Όταν εκείνοι καλοπερνούσαν κι εμείς πεινάγαμε, τότες η πείνα μας ήταν ανυπόφορη».

Στέκεται, λοιπόν, απέναντι σ' έναν ταπεινωμένο, εξανδραποδισμένο, απελπισμένο, προδομένο, φοβικό, ανασφαλή λαό-χλεύη στις γειτονιές του κόσμου και του ζητά – ούτε λίγο ούτε πολύ – λογαριασμό και ρέστα, που μια δράκα θερμόαιμων πέταξε πέτρες ή φώναζε κλέφτες τους αντιπροσώπους ενός **έωλου πολιτικού συστήματος που φέρει ακέραια την ευθύνη, για τούτο το κατάντημα.**

Και κηρύσσει ασύστολα κι ανερυθρίαστα επιστράτευση εναντίον του, σιδηρόφρακτος απ' την ισχύ κι αλαζονεία της εξουσίας, χωρίς ίχνος μεγαλοψυχίας, γενναιοφροσύνης, κατανόησης, δικαιολόγησης, αιτιολόγησης, έστω, τούτος ο καθηγητής, ο πολιτικός, ο σοσιαλιστής, που αυτάρεσκα επαίρεται για έργο και πολιτική. **Η νοοτροπία αλλάζει με παράδειγμα από «πάνω» και όχι από «κάτω».** Έχετε φανταστεί, αν ο αξεπέραστος Μίκης, στην τελευταία λαοθάλασσα των «Αγανακτισμένων», εξέπεμπε αντίστοιχη πολεμική κραυγή; Φαίνεται να λησμονεί ή να αγνοεί, ενώ δε θα έπρεπε, τουλάχιστον λόγω παιδείας, πως **η φτώχεια – η χειρότερη μορφή τρομοκρατίας** – είναι αυτεξούσια επαναστατική δύναμη, διότι δε θα 'πρεπε να υπάρχει και πως η κρίση, η απόγνωση, το αδιέξοδο δημιουργούν νέες περιθωριακές ομάδες ανθρώπων, οδηγούν στην ανέλεγκτη βία και την αυτοκαταστροφή, μεταλλάσσουν τη σιωπή σε πυρακτωμένη κραυγή .

Ανένδοτος, ακροδίκαιος και ακραιφνής ορθολογιστής των τηλεπαραθύρων, προκαλεί φλογισμένες ερωτήσεις: πώς εξηγεί το γεγονός ότι ο πολιτικός του προϊστάμενος και σημερινός Πρωθυπουργός μάς προϊδέαζε για τούτη την ακραία βία με κείνη τη μόνιμη προφητική, προσφιλή του επωδό: «θα μας πάρουν με τις πέτρες»; Διαφωνεί με την εκτίμηση αυτή κι από πότε; Τι άλλαξε, αλήθεια, μέχρι σήμερα που μιλάμε, ώστε να ακυρωθεί η προεδρική πρόβλεψη για τη νομοτελειακή επέλαση τούτου του «αναθέματος»; Μήπως το «ελελελεύ» του άπτεται και στο προεδρικό περιστύλιο, αλλά αποτελεί θέμα τακτικής και χρόνου η επίθεση; Ποιος απρόβλεπτος θεός, εντός του, τον αφυπνίζει και τον οπλίζει με απύθμενο θράσος βιασμού της νοημοσύνης μας, ώστε να μέμφεται και να ψέγει, ύστερα από 18 μήνες, μια ολόκληρη

κυβέρνηση, γιατί «αποκρύπτει την αλήθεια απ' το λαό», όντας κι ο ίδιος κορυφαίος υπουργός της, άρα συνυπεύθυνος;

Στον αντίποδα των εμπρηστικών, βερμπαλισμών του Ανδρέα Λοβέρδου, στις φωνές λαϊκισμού και ανευθυνότητας που κυριαρχούν στο δημόσιο βίο και στην αναζήτηση δημιουργικής αφύπνισης και εξεύρεσης πολιτικών λύσεων, ανθρώπινος και μαζί πολιτικός ο λόγος του στηριχτού Υπουργού Δικαιοσύνης, Χάρη Καστανίδη, ο οποίος, αφού εξέφρασε την πλήρη κατανόηση στην οργή του λαού, εύστοχα και σοφά προειδοποίησε πως: **«όταν προπηλακίζεται το Κοινοβούλιο, προπηλακίζεται η ίδια η Δημοκρατία».**

Στο ίδιο μήκος κύματος κι ο μεγάλος Πλάτωνας, απ' τις κοιλάδες τις αιωνιότητας και στην προσπάθειά του να σκιαγραφήσει το ιδανικό κράτος, με αρκετή δόση ουτοπίας (αφού οι λαοί έχουν τους ηγέτες που τους αξίζουν και τους βολεύουν) προτρέπει: «οι άρχοντες να είναι φιλόσοφοι και οι φιλόσοφοι άρχοντες, να τους απαγορεύεται η ιδιοκτησία ή ακόμα και η διαχείριση των αποθεμάτων χρυσού κι αργύρου – προς αποφυγή του κολασμού της διαφθοράς – κι η κοινωνία να τους προσφέρει τα προς το ζην». Μέσα στην ανεμοδούρα των πολιτικών του αναζητήσεων, δεν παύει, αλήθεια, να **ζωγραφίζει ανεξίτηλα το ζόφο, το χάος και το έρεβος που ταυτίζονται με την ακύρωση των ηγετών** (των κυβερνήσεων, της πολιτικής, τηρουμένων των αναλογιών σήμερα) και σε τούτο ας εστιάσουμε, ας προβληματιστούμε. Οι «καιροί ου μενετοί». Τα μαύρα κοράκια πέρασαν στην αυλή των θαυμάτων μας. Τα σήματα λυγρά, μα ευανάγνωστα, καθώς κι οι ποικιλώνυμοι εχθροί που αρκωρούν, χαλκεύουν, ελλοχεύουν...